Luggu läks weel sandimaks. Nenda lähheb innimesse luggu mitto ja mittokord pahhemaks, kui ta ärrakargab ja pelgus seisab. Olli tal kül ehk pärrispaigal ka pissut hädda, siis ei olle temma sest ka wööral kohhal ilma, ja wahhest lähheb se ni ütlematta raskeks, et ei joua sedda wimaks kanda ja enneaegne surm tedda, kui üht mahhajäetud, ärranelab. Kül nalg ja külm tapwad wahhest, kül antakse ka ilmaasjata hirmo ja pannakse liiga tööd peäle, ja ei olle kelle jures tohhiks öigust nouda. Ei se önnetus ep olleks juhtuud, kui olleks paigale jänud.

Wimaks tulleb siin tähhele pañna, et se innimesse kohhus on, allati walwata ja murret kanda, et kahjo, önnetus ja enneaegne surm, temma ennese sü läbbi ei tul-

tulle. Isseärraniste siis, kui sa römo pead ja head ja maggusat maitsed, siis ärra olle seäse sarnane, kes römustades lendas, ja ei pañnud küünla tullokest tähhele. Ärra minne tühja römo läbbi liigjulgeks, ja mötle ikka, et kahjo ja hädda pea woib kätte tulla. Teises peus naer, teises nut. Tänna kuld, homme muld! Eks need olle ühhed tössised sannad? — Sepärrast olle iggal aial nobbe tähhelepannema, mis kahjo woib sata, ja wahwas, sedda omma joudo möda ärrakeelma. Ärra olle moistmatta, waid moistlik, römo kassinaste ja targaste piddades, ja ärra surustelle, kui so kässi hästi käib, sest homme ehk on teine järg jo käes, ja hädda sulle, kui sa omma holetusse läbbi sedda saatsid! Olle siiski allati walmis, risti en-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 24